

Arrest

nr. 189 641 van 11 juli 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 januari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 januari 2015 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard werd. Deze beslissing wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.09.2014 werd ingediend door :

M(...), E(...)

geboren te (...) op (...)
en minderjarige kinderen:

M(...), S(...)

geboren te (...) op (...)

M(...), A(...) R(...)

geboren te (...) op (...)

D(...), M(...)

geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Russische Federatie

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van deze aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst de raadsheer van betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie, namelijk dat zij geïntegreerd zou zijn, dat betrokkene Nederlands spreekt (zie inschrijvingsbewijs), dat betrokkene een getuigschrift maatschappelijke oriëntatie behaald heeft en dat zij verscheidene getuigenverklaringen voorlegt, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene verklaarde in België te zijn aangekomen op 30 juli 2009, nog diezelfde dag diende zij een eerste asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de beslissing "afstand van het geding wordt vastgesteld". Op 10 februari 2012 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkene besloot om geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef nadien illegaal in België.

Op 29 augustus 2012 diende betrokkene een eerste aanvraag 9bis in.

Op 30 augustus 2013 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in, deze asielaanvraag werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten op 16 december 2014 met de beslissing "het beroep wordt verworpen". Op 31 oktober 2013 werd wederom een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan betrokkene, op 18 december 2014 werd haar uitstel tot het verlaten van het grondgebied tot 28 december 2014 toegekend.

De duur van de asielprocedures – namelijk 2 jaar 5 maand 28 dagen voor de eerste en 1 jaar 3 maand 16 dagen voor de tweede asielaanvraag – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen enkel gevaar zou vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, dat zij de overheid nooit of te nimmer zou hebben proberen te misleiden en dat zij geen fraude gepleegd zou hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Er wordt aangehaald dat de kinderen van betrokkene schoolgerechtigd zijn (zie attesten) en dat de kinderen in België geboren werden. We wijzen er op dat een kind in België pas leerplichtig is op 01 september van het kalenderjaar waarin het kind 6 jaar wordt, in casu is dan ook geen van de 3 kinderen van betrokkene schoolplichtig. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Daarenboven wordt niet aangetoond dat de kinderen geen scholing zouden kunnen krijgen in het thuisland, noch dat zij een bijzondere vorm van onderwijs zouden nodig hebben die niet beschikbaar zou zijn in het thuisland. Tevens wist betrokkene dat, zoals reeds gesteld, haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en in het kader van de aanvraag 9ter van haar echtgenoot. De scholing van de kinderen werd tijdelijk toegestaan om hun ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Er wordt evenmin aangetoond waarom het loutere gegeven dat de kinderen in België geboren werden, een tijdelijke terugkeer zouden bemoeilijken.

Meester G(...) herneemt beknopt het asielrelaas van betrokkene en stelt dat het feit dat de asielaanvraag geweigerd wordt slechts impliceert dat betrokkene niet kan worden aanzien als vluchteling, doch betekent dit niet dat het niet quasi-onmogelijk zou zijn om de aanvraag in het thuisland te doen. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de asielinstanties het asielrelaas van betrokkene, dat gebaseerd werd op de motieven aangehaald door haar partner (D(...)) M(...), ongeloofwaardig geacht werden. Bij onderhavige aanvraag 9bis worden geen nieuwe elementen aangedragen die een andere beoordeling dan deze van de asielinstanties zouden rechtvaardigen. We nemen dan ook aan dat de ware redenen waarom betrokkene het herkomstland verlaten heeft, ons onbekend zijn waardoor niet zomaar, zonder bijkomende uitleg, aanvaard kan worden dat het quasi-onmogelijk zou zijn voor haar om deze aanvraag op de reguliere wijze in te dienen. Voor de volledigheid vermelden we dat ook de partner van betrokkene (D(...)) M(...)) niet over een geldige verblijfstitel voor België beschikt en dus illegaal in België verblijft.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Het luidt als volgt:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

- *de criteria van de instructie van 2009 zijn niet meer van toepassing*
- *de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid*
- *de elementen van integratie behoren tot de gegrondheidsfase en worden hier niet onderzocht*
- *de duur van de procedures is niet onredelijk lang*
- *ook de overige elementen zoals de scholing der kinderen, kan niet aanvaard worden*

Dat gemotiveerd werd dat verzoekster desgevallend een procedure in het land van herkomst kan en ook moet indienen.

Daarnaast wordt gesteld dat er gesteld dat de overige elementen die worden aangebracht niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Dat in alle redelijkheid dient aangenomen te worden dat er wel degelijk mogelijkheid is voor verzoekster om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers, dan dient vastgesteld dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden om de regularisatie van zijn verblijf in België aan te vragen.

Dat verzoekster destijds haar land van herkomst ontvlucht is en zij ondertussen sedert 2009, weze meer dan 5,5 jaar in België verblijft.

Dat de lange duur der procedures en het ononderbroken verblijf als logisch gevolg moet en enkel kan hebben dat verzoekster niet terugkan naar haar land van herkomst temeer gezien het alle te grote tijdsverloop.

Dat naast de redenen waarom verzoekster onmogelijk terugkan naar het land van herkomst die gebaseerd op het verblijf er tevens verschillende problemen waren in het land van herkomst, reden ook om naar België te vluchten.

Dat ten onrechte niet naar waarde is erkend geworden en ook nooit afdoende werd onderzocht en er ten onrechte werd geoordeeld als zou het één en ander niet als een buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden;

Dat anderzijds in de bestreden beslissing de situatie in het land van herkomst Tsjetsjenië, geenszins minstens niet afdoende is onderzocht geworden.

Dat het vaststellen van het feit dat zij ondertussen sedert geruime tijd in België verblijft en ook al haar kinderen in België zijn geboren, en zij gedurende jaren diende te wachten op de afloop van de asiel- en regularisatieprocedures reeds als voldoende reden kan beschouwd worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag van verzoekster in België in te dienen.

Dat er niet kan verlangd worden dat verzoekster thans alsnog naar haar land van her -komst terugkeert en haar zeer jonge kinderen in de steek laat en daar een procedure gaat opstarten en vervolgens nog maanden dient te wachten in de grootste onveiligheid en onzekerheid op een antwoord.

Dat er bovendien geenszins enige zekerheid is van verzoekster zal kunnen terugkeren naar België en er manifeste dreiging is van een lange afwezigheid en dus ook een manifeste schending van art. 8 EVRM;

Dat in dit verband ten volle de jonge leeftijd van de kinderen van verzoekster dient in rekening te worden gebracht, waarbij het totaal tegenaangewezen is dat de kinderen, alle geboren in België, gedurende langere tijd zou gescheiden zijn van hun moeder, en anderzijds het ook niet aangewezen is dat de kinderen anderzijds gedurende langere tijd gescheiden zou worden van hun moeder.

De redenen die door verzoekster werden aangehaald werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Het is verder totaal ten onrechte dat argumenten kunstmatig worden opgesplitst tus-sen argumenten ten gronde en andere argumenten, terwijl de rechtspraak dienaangaande heeft geoordeeld dat argumenten zowel ten gronde als inzake ontvankelijkheid kunnen gelden.

De in de bestreden beslissing ontwikkelde argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing worden pertinente redenen voor een aanvraag in België zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Dat nochtans dient aangenomen te worden dat het jarenlang verblijf samen met jaren -lange integratie, en tenslotte de geboorte van drie kinderen in België, niet zomaar als een fait divers kan worden beschouwd doch wel degelijk bepaalde gevolgen gaat genereren en deze elementen niet zomaar als niet relevant aan de kant geschoven kunnen worden.

Dat ook de situatie in het land van herkomst van belang is bij de beoordeling van de aanvraag en ook hier dient aangenomen te worden dat niet a priori deze elementen kunnen afgewezen worden, doch integendeel, een grondig onderzoek inzake de ter-zake doende elementen zich opdringt.

Dat dit ook geldt voor wat betreft de elementen inzake onmogelijkheid tot terugkeer, en niet zomaar kan geëist worden dat verzoekster het één en ander nog bijkomend gaat bewijzen, wel integendeel, uit de voorliggende stukken minstens een vermoeden van onmogelijkheid dient te worden afgeleid zoniet dan alleszins een noodzaak tot grote voorzichtigheid in de beoordeling dienaangaande.”

2.2. In het tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 van het EVRM. Het wordt uiteengezet als volgt:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekster in haar verzoekschrift opgeworpen argumenten inzake de onmogelijkheid tot terugkeer.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat zelfs de afwijzing als asielzoekster niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België (zie o.m. jarenlange verblijf in België, geboorte van haar kinderen in België, gezinsvorming met partner in België).

Het feit dat verwerende partij de asielaanvraag van verzoekster heeft afgewezen, of nog deze van haar partner, doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing en het indienen van een aanvraag in België, zoals daar zijn het langdurig ver –blijf in België, de medegaande goede integratie en de moeilijkheden in het land van herkomst anderzijds

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van enige asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden geweest zijn, dan nog zou een nieuwe beoordeling zich opdringen in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekster niet als politiek vluchteling werd erkend, dat zij thans haar situatie hier in België en haar humanitaire situatie niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te

bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij tot op heden geen asielaanvraag van verzoekster heeft bekomen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in huidige procedure ingeroepen redenen.

Het gaat in dit verband niet op om zomaar gratis te gaan beweren alsof er nog andere procedures gevolgd kunnen en zelfs moeten worden via de Belgische ambassade in het land van herkomst.

Het gaat in dit verband zeker ook niet op om de zaken te gaan voorstellen alsof verzoeker zomaar de aanvraag in het land van herkomst zou moeten indienen.

Het is totaal onzinnig om verzoekster te verplichten de aanvraag op duizenden kilometers van haar huidige woonplaats en haar gezin te gaan indienen, terwijl anderzijds het beslissingscentrum terzake op enkele tientallen kilometers gelegen is van haar huidige woonplaats.

Dat verzoekster bovendien nu juist niet terugkan naar haar land van herkomst en bijgevolg deze procedure dan ook niet kan indienen in het land van herkomst.

Dat in de bestreden beslissing zomaar al te gemakkelijk wordt van uitgegaan alsof verzoekster zomaar een aanvraag kan indienen in haar land van herkomst, doch de werkelijkheid erin bestaat dat eenmaal verzoekster terug naar het land van herkomst zou zijn gegaan, zij zeker onmiddellijk problemen zal krijgen met de Russische autoriteiten en zelfs nooit de mogelijkheid zal hebben om enige aanvraag in te dienen en zekerlijk niet er op moet rekenen enige medewerking te bekomen vanwege de Belgische overheid.

Dat het één en ander in deze nog prangender is gezien de recente gebeurtenissen in het land van herkomst, en meer specifiek in Grozny, waar op datum van 04.12.14 nog een grote aanslag plaatsvond door rebellen, waar dan door de autoriteiten zeer repressief op werd gereageerd, door het vernielen van alle huizen van familieleden van alle betrokkenen, en verzoekster zou moeten gaan naar dit gevaarlijke land van herkomst, en dit duizenden kilometers hier vandaan.

Dat de motivering die verwijst naar onredelijk moeilijke procedures / hypotheses dan ook geenszins afdoende is en dient afgewezen te worden.

Dat in dit verband dient vastgesteld te worden dat er verschillende negatieve Mensen –rechtenrapporten zijn van ondermeer Amnesty International, zodoende dat het toch wel duidelijk is dat er ernstige problemen zijn in Tsjetsjenië.

En deze negatieve mensenrechtenrapporten kunnen thans niet zomaar aan de kant geschoven worden.

Dat het integendeel zo is dat de negatieve evolutie in de laatste maanden in Tsjetsjenië duidelijk aantoonde dat er onmogelijkheid is tot terugkeer. “

2.3. In het derde middel werpt de verzoekende partij de schending op van de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, om de volgende redenen:

“Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag in haar land van herkomst moet indienen.

Dat evenwel de ingeroepen redenen inzake onmogelijkheid tot terugkeer, als buitengewone omstandigheid dienen te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat Art. 3 EVRM stelt “ Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”.

Dat verzoekster omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band heeft:

- de verzoekster sedert geruime tijd in België verblijft en ook hier haar toekomst wenst uit te bouwen.

- Haar drie kinderen zijn in België geboren en ook haar partner woont thans in België.

Dat ingeval verzoekster naar haar land van herkomst dient terug te keren niet enkel de situatie van verzoekster maar ook van haar gezin ten zeerste ontwricht wordt.

“ Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.”.

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29). Dat de belangen van de kinderen geenszins gebaat zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag in te dienen.

Wel integendeel, de kinderen bij een gedwongen terugkeer van verzoekster zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen I weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is gezien de reeds aangehaalde elementen maar bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekent.

Dat zomaar gratis deze argumentatie aan de kant wordt geschoven.

Dat onmogelijk kan ingezien worden hoe het één en ander gemakkelijk haalbaar zou zijn in casu voor verzoekster gelet op alle argumenten hier ontwikkeld, en het maar normaal is dat verzoekster de aanvraag art. 9 BIS VW in België kan indienen.

Verzoekster verwijst naar het feit dat er een zeer sterke band ontstaan is met België gezien haar partner en haar kinderen in België verblijven en de drie kinderen ook alle geboren zijn in België.

Het staat vast dat als verzoekster thans gedwongen zou worden terug te keren naar haar geboorteland, dat onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben en het is evident dat dit ten allen prijze dient vermeden.

Door alle elementen te weigeren als zijnde buitengewone omstandigheid is er onmiskenbaar sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel en teven art. 9 BIS VW.”

2.4. In het vierde en laatste middel werpt de verzoekende partij de schending op van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van de verdediging en de artikelen 3, 5 en 13 van het EVRM. Het middel luidt als volgt:

“In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië. In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan onmenselijke behandeling.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië die er geenszins op verbeterd is, wel integendeel, door recente gebeurtenissen ten zeerste verslechterd is.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden voor -afgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat de situatie tot op heden in er een is waarbij verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terug -keren naar haar land van herkomst.

Dat de ingeroepen redenen, zo ook de onmogelijkheid tot terugkeer in het kader van huidige procedure alle dienen beoordeeld te worden door verwerende partij, en het niet opgaat te stellen dat het één en ander reeds werd onderzocht in een andere procedure, met een ander voorwerp.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat om de redenen hoger vermeld de afwijzende beslissing inzake de aanvraag art. 9 BIS VW dient ongedaan gemaakt te worden;

Dat een gebeurlijke uitvoering van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel oplevert in hoofde van verzoekster (zie aangehaalde elementen hierboven), en om deze reden tevens de schorsing van uitvoering der bestreden beslissingen wordt gevraagd."

2.5. Gelet op de verknochtheid van de middelen worden ze gezamenlijk beoordeeld.

2.6. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voormelde algemene beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de gehanteerde rechtsgrond.

2.7. Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.8. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekende partij afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

2.9. De verzoekende partij stelt dat, indien dezelfde criteria zouden worden gehanteerd als bij de beoordeling ten gronde in andere dossiers, zij voldoet aan de voorwaarden om regularisatie in België aan te vragen. Elk dossier moet echter op zijn individuele merites worden onderzocht, en bovendien vergenoegt de verzoekende partij zich met algemene en vage beschouwingen, zonder aan te tonen dat voor personen in identieke situaties de aanvraag wél onontvankelijk zou zijn bevonden. Dit argument kan dus niet worden aangenomen. Waar de verzoekende partij aanhaalt dat het onzinnig zou zijn om haar aanvraag tot regularisatie duizenden kilometers verder in te dienen hoewel het beslissingscentrum ter zake enkele tientallen kilometers van haar huidige woonplaats is gelegen, dient te worden gesteld dat de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet geen uitzonderingsgrond bevatten betreffende de fysieke afstand tussen de woonplaats van verzoekende partij en het beslissingscentrum, waardoor zij hier niet dienstig kan naar verwijzen.

2.10. Ten aanzien van het motief dat de duur van de asielprocedures niet van aard was dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd en dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, ipso facto nog geen recht op verblijf geeft aan de aanvrager, betoogt de verzoekende partij dat de lange duur van alle procedures en haar ononderbroken verblijf als logisch gevolg hebben dat zij niet meer terug naar haar land van herkomst kan wegens het grote tijdsverloop.

De verzoekende partij betwist niet dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode nodig is voor het beoordelen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ipso facto geen recht op verblijf geeft. Gelet op hetgeen onder punt 2.7 werd gesteld, kunnen omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België of de lange duur van de asielprocedure niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België is ingediend, en toont zij dus niet aan waarom deze omstandigheden hadden moeten worden onderzocht in het kader van de ontvankelijkheid van haar aanvraag. Minstens toont zij niet met concrete argumenten aan dat in haar specifieke geval daar anders over zou moeten worden gedacht. De verzoekende partij kan derhalve niet volstaan met een loutere verwijzing naar de sterke sociale bindingen die zij heeft met België om buitengewone omstandigheden zoals vereist krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij het gestelde in de bestreden beslissing dat *“De elementen van integratie, namelijk dat zij geïntegreerd zou zijn, dat betrokkene Nederlands spreekt (zie inschrijvingsbewijs), dat betrokkene een getuigschrift maatschappelijke oriëntatie behaald heeft en dat zij verscheidene getuigenverklaringen voorlegt, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”* als niet deugdelijk zou moeten worden afgedaan.

De verzoekende partij betoogt verder dat de redenen waarom zij niet kan terugkeren naar haar thuisland diezelfde zijn als de redenen waarom zij naar België is gevlucht. De verzoekende partij doet verder gelden dat de redenen die werden aangehaald in het verzoekschrift geenszins reeds werden beoordeeld in het kader van de asielaanvraag en dat zelfs als dat wel het geval zou zijn, zich een nieuwe beoordeling opdringt in het kader van de regularisatieprocedure, aangezien het voorwerp en de finaliteit verschillend zijn. Het is niet omdat zij niet werd erkend als vluchteling, dat zij thans in België de situatie in haar herkomstland, haar situatie hier en haar humanitaire situatie niet meer zouden mogen inroepen als argument, en nog minder dat de verwerende partij hiernaar geen onderzoek meer zou moeten verrichten nadat de asielaanvraag werd verworpen, zo stelt zij. Indien zij haar aanvraag in het land van herkomst zou doen, zou zij onmiddellijk problemen krijgen met de Russische autoriteiten. De situatie in Tsjetsjenië is niet afdoende onderzocht, zo besluit zij.

In de bestreden beslissing oordeelde de verwerende partij dienaangaande als volgt:

“Meester G(...) herneemt beknopt het asielrelaas van betrokkene en stelt dat het feit dat de asielaanvraag geweigerd wordt slechts impliceert dat betrokkene niet kan worden aanzien als vluchteling, doch betekent dit niet dat het niet quasi-onmogelijk zou zijn om de aanvraag in het thuisland te doen. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de asielinstanties het asielrelaas van betrokkene, dat gebaseerd werd op de motieven aangehaald door haar partner (D(...)) M(...), ongeloofwaardig geacht werden. Bij onderhavige aanvraag 9bis worden geen nieuwe elementen aangedragen die een andere beoordeling dan deze van de asielinstanties zouden rechtvaardigen. We nemen dan ook aan dat de ware redenen waarom betrokkene het herkomstland verlaten heeft, ons onbekend zijn waardoor niet zomaar, zonder bijkomende uitleg, aanvaard kan worden dat het quasi-onmogelijk zou zijn voor haar om deze aanvraag op de reguliere wijze in te dienen.”

In de aanvraag die de verzoekende partij had ingediend en die heeft geresulteerd in de thans bestreden beslissing, werd het volgende gesteld:

“Cliënte bevindt zich in de uitzonderlijke omstandigheid dat zij haar aanvraag om lang verblijf niet in Rusland kan aanvragen, reden waarom hij zulks hier doet.

Deze omstandigheid doet zich als volgt voor:

Client en haar echtgenoot, de heer M.D., [...], zijn Russen en zijn van Tsjetsjeense origine.

In 2001 wordt de heer D. aan een blokpost bij Vedeno aangehouden door de Russen en negen dagen vastgehouden en mishandeld.

In 2003 wordt hij in Grozny door de OMON meegenomen en eenentwintig dagen vastgehouden.

In 2005 wordt aan een blokpost zijn paspoort afgenomen, waarna het koppel naar Polen vlucht, daar asiel aanvraagt en een tijdelijke verblijfsvergunning verkrijgt.

In 2007 keren zij terug naar Tsjetsjenië, waar de heer D. op straat regelmatig wordt aangesproken door de Russen (de Kadyrovsti) die vragen wanneer hij voor hen gaat beginnen werken.

Na herhaaldelijk aangesproken te zijn geweest vallen de Kadyrovsti uiteindelijk op 10 juni 2009 in cliëntes woning binnen met het ultimatum dat de heer D. binnen de week voor hen moet beginnen werken.

Hierop vluchten zij en bereiken zij op 30 juli 2009 België, waar zij asiel aanvragen.

Dat de asielaanvraag geweigerd wordt, impliceert slechts dat zij niet kunnen worden aanzien als vluchteling en. doch dit betekent niet dat het bovenstaande verhaal het niet quasi-onmogelijk maakt om ter plaatse in Rusland een aanvraag te doen.”

Verzoekster toont op geen enkele wijze met concrete argumenten aan in welke mate dit relaas verschilt van het vluchtrelaas dat zij en haar echtgenoot hebben te berde gebracht in het kader van hun twee asielaanvragen, hetgeen des te meer klemt nu zij zelf betoogt dat de redenen waarom zij niet kan terugkeren dezelfde zijn als deze waarom zij is gevlucht.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeksters eerste asielaanvraag resulteerde in een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 12 oktober 2011, waarin het asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden zodat de vluchtelingstatus moest worden geweigerd en waarin evenzeer werd geoordeeld dat er geen reden was om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Het beroep tegen deze beslissing resulteerde in het arrest nr. 74 007 van 27 januari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin de afstand werd vastgesteld. Een tweede asielaanvraag leidde tot een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 16 oktober 2013 waarin werd gesteld dat de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas zoals vastgesteld in het kader van de eerste asielaanvraag niet werd hersteld, en waarin werd geoordeeld dat er geen redenen waren om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen (het beroep tegen deze beslissing werd op 16 december 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen, bij arrest nr. 135 073).

In die omstandigheden maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk waarom de verwerende partij het onderzoek naar de geloofwaardigheid van dit relaas zou moeten overdoen in het licht van de door haar geschetste onmogelijkheid om terug te keren gelet op de beweerde problemen in het land van herkomst, of daarover uitgebreider had moeten motiveren dan zij thans heeft gedaan. Daarbij komt nog dat zij geen enkel concreet argument bijbrengt waaruit zou blijken dat het gevoerde onderzoek niet zou volstaan. De loutere herhaling van de beweerde problemen met de Russische autoriteiten volstaat daartoe uiteraard niet. Het motief blijft onverminderd overeind.

Uit het voorgaande vloeit ook voort dat de verzoekende partij haar individueel relaas, dat meermaals ongeloofwaardig werd bevonden, evenmin kan aanwenden om een schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM aannemelijk te maken, nog los van de vaststelling dat een schending van deze bepalingen niet werd opgeworpen in de aanvraag van 10 september 2014 en los van het feit dat de thans bestreden beslissing geen bevelscomponent in zich draagt.

Waar de verzoekende partij vervolgens stelt dat de algemene situatie in haar land van herkomst prangend is geworden gezien enkele gebeurtenissen in Tsjetsjenië in december 2014 en zij daarvoor verwijst naar rapporten van Amnesty International, moet erop worden gewezen dat deze feiten dateren van na de bestreden beslissing, en dat dit element niet voor de eerste keer kan worden ingeroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Zoals reeds gesteld draagt de bestreden beslissing geen bevelscomponent in zicht. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat het onderzoek van de voormelde asielaanvragen ook een onderzoek inhield naar de criteria inzake het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, en dus ook naar de vraag of er een reëel risico zou bestaan op een behandeling zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met deze bepaling van de Vreemdelingenwet, zodat reeds werd getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op

ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Aangaande de situatie van de kinderen wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Er wordt aangehaald dat de kinderen van betrokkene schoolgerechtigd zijn (zie attesten) en dat de kinderen in België geboren werden. We wijzen er op dat een kind in België pas leerplichtig is op 01 september van het kalenderjaar waarin het kind 6 jaar wordt, in casu is dan ook geen van de 3 kinderen van betrokkene schoolplichtig. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Daarenboven wordt niet aangetoond dat de kinderen geen scholing zouden kunnen krijgen in het thuisland, noch dat zij een bijzondere vorm van onderwijs zouden nodig hebben die niet beschikbaar zou zijn in het thuisland. Tevens wist betrokkene dat, zoals reeds gesteld, haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en in het kader van de aanvraag 9ter van haar echtgenoot. De scholing van de kinderen werd tijdelijk toegestaan om hun ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Er wordt evenmin aangetoond waarom het loutere gegeven dat de kinderen in België geboren werden, een tijdelijke terugkeer zouden bemoeilijken.”

De verzoekende partij stelt hier tegenover dat niet van haar kan worden verwacht dat zij alsnog terugkeert naar haar land van herkomst en haar zeer jonge kinderen in de steek laat zonder zekerheid dat zij kan terugkeren waardoor er een manifeste schending van artikel 8 van het EVRM plaatsvindt, mede gezien de kinderen *“zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling”*. Zij wijst op de zeer jonge leeftijd van haar kinderen en zij verwijst ook naar haar partner die in België verblijft.

De Raad stelt vast dat in de aanvraag de situatie van de kinderen als volgt onder de aandacht wordt gebracht:

“Beide kinderen van cliënte zijn schoolgerechtigd. Het bewijs van schoolgaan vindt U in bijlage. Beide kinderen zijn in België geboren.”

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord, en de motieven over de scholing worden dor verzoekster volstrekt ongemoeid gelaten. De argumentatie zoals uiteengezet in het verzoekschrift werd niet eerder ter kennis gebracht van de verwerende partij, en om de hiervoor reeds vermelde redenen kan de Raad er geen rekening mee houden in het kader van de controle van de wettigheid van de motieven. Voorts moet er nog op worden gewezen dat wat de partner van verzoekster betreft, in fine van de bestreden beslissing erop gewezen werd dat die niet over een geldige verblijfstitel beschikt in België en zijn verblijf dus illegaal is. In die zin zijn geen van beide ouders gerechtigd om in het Rijk te verblijven en volgen de kinderen de verblijfsrechtelijke status van hun ouders, zodat er geen sprake is van de scheiding van de kinderen van één van hun ouders. Dat de kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling om deze reden gaat dan ook geenszins op, en dit argument, dat gestoeld is op een foutief verkeerd uitgangspunt, biedt dan ook geen afdoende antwoord op de vaststelling van de verwerende partij dat niet wordt aangetoond waarom het loutere gegeven dat zij in België werden geboren een tijdelijke terugkeer zouden bemoeilijken.

Wat artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr.153 232). Aangezien de schending van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM niet kan worden weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

De schending van de “rechten van verdediging”, ten slotte, kan niet als een ontvankelijk middel worden beschouwd. Immers, luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Hieraan is in casu niet voldaan.

Samenvattend moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen van de verwerende partij heeft aangetoond waar die van oordeel is dat

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”, of dat zij daarover niet of niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

Geen van de vier middelen zijn gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS